TOVERI

Lännen suomalaisen työväen lännenkannattaja, ilmestyy Astorlassa, Oregon, joka päivä paitsi sunnuntaina.

TOIMITUSKUNTA:
W. N. REIVO LAURI MOILANEN
ADOLPH SALMI A. B. MAKELA
SULO SYVÄNEN

TOVERI

(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western states. The only Finnish daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Ore., by the Western Workmen's Publishing Society.

AUG. NIKULA, Manager.

Advertising rates in effect July 1, 1912, 40 cents per inch. Special discount is allowed for larger and continuous advertisements.

TOVERI, BOX 99, ASTORIA, ORE.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the postoffice at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

TILAUSHINNAT

Yhdysvallossa ja Canadassa:

Yksi vuosikerta	$4.00	6 kuukautta	$2.25
3 kuukautta	$1.35	1 kuukausi	.50

Suomeen ja muualle ulkomaille:

Yksi vuosikerta	$6.50	6 kuukautta	$3.50

SUBSCRIPTION RATES:
In the United States and Canada

One year	$4.00	Six months	$2.25
Three months	$1.35	One month	.50

Ilmotushinta 40c palstatuumalta. Kuolemanilmotukset $1.50 kerta ja muistovärsyilla $2.00 kerta. Kihlaus-, syntymä- ja avioliitto-ilmotukset 50c kerta, halutaantieto- ja nimenmuutto-ilmotukset 25c kerta, naimailmotukset $1.50 kerta, avioero-ilmotukset $1.00 kerta. Seisovat ilmotukset sopimuksen mukaan. Satunnaisista ilmotuksista tulee rahan seurata mukana. Englannin kielestä suomennetaan vapaasti.

Huoneusto sijaitsee 10:nnen ja Duane katujen kulmassa. Telefooni: konttori 365, toimitus 832.

On siinä toinenkin paljastus

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., Jan. 8, 1918, as required by the Act of Congress October 15th, 1917.)

Tämän maan sanomalehdet selittävät nyt muka mielihyvällä, että bolshevikit ovat hylänneet Saksan rauhanehdot, koska ne olivat vilpilliset. Jos se olisi harkinnut mitä se tähän saakka on bolshevikeista sanonut, niin se ei kehtaisi selittää rauhanehtojen hylkäämistä heidän teokseen. Heidäthän on selitetty Saksan asiamiehiksi. Miten olisi mahdollista, että Saksan omat asiamiehet olisivat hylänneet keisarin esittämät rauhanehdot?

Mutta asialla on toinenkin puoli, ja se on siinä, että täkäläinen sanomalehdistö on paljastanut oman kansanvaltaisuudelle vihamielisen kantansa tässä jutussa. Totta on, että bolshevikit ovat hylänneet Saksan rauhanehdot, nähtyään niiden vilpillisyyden, mutta samalla ne paljastivat myöskin täkäläisen sanomalehdistön vihamielisyyden kansanvaltaisuutta kohden. Jo toisen kerran kävi siten, että tämän maan sanomalehdistö joutui itse peruuttamaan bolshevikeista lausumansa valeet. Tosin se ei vieläkään sitä tunnusta, ja toimitukset haukkuvat bolshevikeja minkä ennättävät, kun ne eivät suostu militarismin talutusnuorassa tanssimaan.

Tämän maan sanomalehdistön ja preussilaisuuden välillä ei ole mitään eroa. Ja yhtävähän on Saksan ja Englannin porvarilehdistön pyrkimyksillä väliä. Kun tätä ennen puuhattiin Tukholman rauhankongressia, niin selittivät liittolaiset sen Saksan haluamaksi, ja sillä tekosyyllä kielsivät sosialistien edustajilta passit sinne. Ja nyt selittää Saksan sanomalehdistö, että nyt suunniteltu kokous on Englannin haluama, eikä siis Saksan sosialistien edustajille voida sinne antaa passeja.

Todellisuudessa ei edellinen kongressisuunnitelma ollut Saksan hallituksen tahtoma, eikä tämä nykyinen ole Englannin hallituksen mieleinen, mutta kummankin maan sanomalehdistö, joka kaikin tavoin taistelee kansanvaltaisuutta vastaan, koettaa estää Saksan ja muiden maiden sosialistit pääsemästä yhteen, sillä ne pelkäävät kansanvaltaista rauhaa enemmän kuin mitään muuta.

Valloitushankkeet kannustavat niitä etuja, joista sanomalehdistö saa tulonsa, ja siksi rauhanhankkeet, joissa työväestön ääni ollenkaan tulisi kuuluville, ovat niille kauhistuksena.

Venäjän bolshevikien suurin rikos täkäläisten sanomalehtien mielestä on siinä, että ne ollenkaan puhuvat rauhasta, niin kauan kuin valloitusunelmia ei ole sotatantereella tuhottu, ja siihen näyttää olevan vielä pitkä aika.

Intian kysymys

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., Jan. 8, 1918, as required by the Act of Congress October 15th, 1917.)

Kirj. Laipat Rai.

Intian kysymystä voidaan tarkastaa kahdelta eri näkökannalta: kansalliselta ja kansainväliseltä, jotka molemmat kuitenkin lopullisesti ajavat samaan johtopäätökseen. Jos tahdotaan lakkauttaa Intia olemasta kansainvälisenä vaarana, on sen saatava itsenäisyytensä, tai ainakin sisäinen itsehallintonsa ja oikeus ottaa osaa kansakuntien yhteiseen liittoon täysarvoisena jäsenenä. Ne jotka ovat seuranneet Europan tapahtumien kehitystä 19:llä vuosisadalla tietävät vallan hyvin että useimmat sen aikaiset europalaiset sodat ovat aiheutuneet niiden valtojen keskinäisestä kilpailusta, joiden päämääränä on ollut idän riistäminen. Intia ja Kiina ovat kaksi suurta idän tai koko mailman ihmismeriläispesää. Suurbritannian rikkaus ja mahti alkaa siitä kun se tuli Intian herraksi. Intia suurine ihmis- ja luonnonrikkauksineen hallussaan, kykeni Englanti laajentamaan alueitaan itään, länteen ja etelään. Kaikki itämaiset alusmaansa on Englanti vallannut Intiasta päin ja Intian raha- ja miesvaroilla käymillään taisteluilla. Sen teollisuusvallankumouksen onnistuminen lepää Intian rikkauksilla, joista Englanti hyötyi kaksinkertaisesti. Se valtasi Intian rikkaudet ja käytti Intiaa sinä perusasemana jolta se kävi taistelua imperialististen valloitushankkeittensa toteuttamiseksi.

Intiaa hallitseva suurvalta muuttuu varsin helposti mailmanrauhalle vaaralliseksi. Kyvykkään ja tieteelliseltä puolelta ensiluokkaisen vallan hallussa on Intia melkein voittamaton. Pohjoisessa sitä suojelee mailman korkein vuoriharjanne, jonka ylitsepääsy — lyhyttä aikaa vuodessa lukuunottamatta, ja silloinkin vain ahdas sola, jota suuret armeijat eivät voi käyttää kulkutienään —on aivan mahdoton. Etelässä, idässä ja lännessä rajoittaa sitä meri, joten ainoa hyökkäys sitä vastaan voi olla mahdollinen luoteisessa olevien vuorisolien kautta. Intian valtiaan on siis keskitettävä koko sotilaallinen voimansa luoteisrajan suojelemiseen, ja sen vuoksi on se pakotettu pyrkimään niiden maiden herraksi, joiden kautta minkä hyvänsä europalaisen vallan on kuletettava joukkonsa, ennen kuin hyökkäys Intiaa vastaan voidaan maitse tehdä.

Samalla tavalla on Intian vallitsijan oltava herrana Välimerellä, Punasella merellä ja Intian merellä. Mutta siten johtaa Intian herruus alituisiin kansainvälisiin selkkauksiin, koska vaikutusvalta ja mahti silloin on keskittyneenä yhden vallan käsiin, joka estää toisen käyttämästä samoja etuja hyväkseen, ja siten helposti tulee röyhkeäksi ja valloitushaluiseksi. Samoin kuin Napoleonilais-sotien syy oli Napoleonin hallussa päästä idän herraksi, samoin on nykyaikaisten sotien syynä ollut idän herruuteen pyrkiminen.

Asiassa asuu enemmän kuin puoli ihmiskunnasta. Intiassa ja Kiinassa yksistään on noin 750 miljoonaa ihmistä. Ei niinollen olekaan ollenkaan ihme jos mailman imperialistiset vallat katsovat aikansa ja vaivojensa arvoiseksi pyrkiä Intian ja Kiinan herraksi. Jokainen jolla on rahtuaan kaukonäköisyyttä, voi helposti käsittää, että elleivät Intia ja Kiina aivan läheisimmässä tulevaisuudessa tule itsenäisiksi ja kyllin voimakkaiksi torjumaan kaikkien imperialististen ja kapitalististen valtojen anastushankkeet, on mailma kohta toisessa sodassa, joka saattaa käydä vielä nykyistäkin verisemmäksi.

Joillakin ihmisillä on sellainen käsitys, että n. s. avoimen oven politiikka kauppaan nähden takaa samanlaiset mahdollisuudet kaikille, huolimatta siitä kenen käsissä poliittiset ohjakset ovat. Sellainen ajatus on kuitenkin koko lailla harhaanjohtava. Katsokaa Intiaa! Englanti on sieltä seurannut vapaakaupan periaatetta, josta Saksa, Japani ja Amerika ovat kyllä tavallaan hyötyneet, mutta sittekin on englantilaisilla Intiassa niin suuria etuoikeuksia, että huolimatta siitä miten korkeita heidän tuotteidensa hinnat ovat, ovat he tähän saakka kyenneet, ja kykenevät tulevaisuudessakin, pitämään melkein koko maan kaupan omissa käsissään. Mikään kilpailija ei voi vetää heille vertoja. Jos siis on totta, kuten on sanottu että mailma ei voi olla puoleksi orjana ja puoleksi vapaana, soveltuu se sitäkin paremmin kansoihin, joilla ei ole minkäänlaista vapautta. Ulkonaisen byrokratian ja sen etujen hyväksi hallitun Intian on pakko edelleenkin olla kansainvälisen kilpailun ja kauppakateuden aiheena. Vapaa tai itsehallinnollinen Intia tulisi kohtelemaan kaikkia samalla tavalla, ja ottamaan osaa kansojen liittoon tasa-arvoisena jäsenenä, lisäten sen voimaa mailmanrauhan säilyttämiseksi.

Kansalliselta näkökannalta katsottuna ei ole tarpeellista selittää, että mikään ulkomainen valta, olipa se miten hyväntahtoinen tahansa, ei voi olla siunauksellinen valloittamalleen kansallisuudelle. Ennen kuin Englanti valtasi Intian, oli Intia edistynyt teollisuusvaltio, jonka vientikauppa oli aina tuontikauppaa suurempi. Nykyisin se on ainoastaan raakaaineen tuottajana, "vedenkantajana ja puunhakkaajana", kuten äskeinen Intian valtiomiehistö Austin Chamberlain selitti. Kaikki tuottavat teollisuushaarat ovat englantilaisten kapitalistien käsissä, jotka riistävät intialaista työvoimaa lainlaadinta- ja hallitusvallan suosiollisella ja täydellisellä avustuksella. Tee- ja kahvituotanto, samoin kuin väriainetuotantokin ja rautatieliikenne ovat englantilaisten hallussa. Niille kuuluvat johtavat pankkiliikkeet ja vakuutuslaitokset. Vienti- ja tuontiliike on niiden hallussa, ja suurimmalta osalta kaivosteollisuuskin. Puuvillateollisuus on jakaantunut melkein kahtia englantilaisten ja intialaisten välillä. Englannille maksetaan joka vuosi enemmän kuin sata miljoonaa dollaria, ja todellinen veromäärä on sitäkin vielä paljon suurempi. Enemmän kuin neljäsosa kaikista veroista käytetään sotalaitoksen ylläpitoon, ja vähemmän kuin yksi kymmenesosa kansanvalistukseen. Enemmän kuin yhdeksänkymmentä prosenttia kansasta on lukutaidotonta; enemmän kuin kahdeksankymmentä prosenttia pojista ja yhdeksänkymmentä prosenttia tytöistä jää kaikkea kouluopetusta vaille. Ja se on kaikki aineellista tappiota, sangen huomattava ja hirvittävä, mutta sitäkin kamalampi on ulkolaisen hallituksen aikaansaama siveellinen ja henkinen rappeutuminen. Suurten ajattelijain ja filosoofien, nerokkaitten keksijäin, merkillisten tiedemiesten, ylevämielisten valtiomiesten, urhokkaitten soturien ja älykästen hallitusmiesten kansakunta on poljettu henkiseen ja valtiolliseen orjuuteen.

Vailla kaikkea aloitekykyä, ja suurten yritysten ja vastuunalaisuustunteen synnyttämiä toimintavaikuttimia, alituisesti masennettuina ja sorrettuina, ja sen tunteen kalvamana että voitto ja tunnustus kaikesta siitä mitä he kykenevät luomaan, menee ulkomaalaisille riistosaaliina, ovat intialaiset nykyisin suurten esi isiensä sangen köyhiä edustajia. Sellaisessa asemassa oleva 315 miljoonan henkilön kansakunta, joka on kykenevä saamaan aikaan suuriakin saavutuksia, on tavaton vahinko ihmiskunnalle. Ulkomaalaisten harjottama taloudellinen riistäminen ja teollisuslaitosten hävittäminen on ollut aiheena miljoonien intialaisten ennenaikaiseen kuolemaan. Kolmasosa Intian kansasta kärsii alituista nälänhätää.

Europalaiset valtiomiehet ja ajattelijat puhuvat sulavasti ihmisten saavuttamasta edistyksestä, mutta ottavatko he huomioonsa, että suurin osa ihmiskuntaa asuu Asiassa ja Afrikassa, ja ellei niitä oteta lukuun, on Europan ja Amerikan ihmiskunta vain kokonaisuuden pieni osa? Heidän näköpiirinsä ei kuulu ihmiskunnan suuri enemmistö, he edustavat vain valkeaa rotua. Jos siten todellakin on laita, ovat he vielä kaukana siitä, mitä he ovat luulleet olevansa, ja ennen kuin he voivat ottaa osaa maailman asioihin, heidän on ensin oltava kykeneviä ymmärtämään ne ihmiskunnan osat, jotka ovat heitä paljon suurempia ja tärkeämpiä.

Tämä on ensimmäinen ehto, ja se on ehdottomasti pakollinen. Ilman sitä ei voi olla mitään todellisia rauhanhankkeita. Ilman sitä ei voi olla mitään todellisia kansainvälisiä järjestöjä. Ilman sitä ei voi olla mitään todellista edistystä. Ilman sitä ei voi olla mitään todellista sivistystä. Ilman sitä ei voi olla mitään todellista kulttuuria. Ilman sitä ei voi olla mitään todellista uskontoa. Ilman sitä ei voi olla mitään todellista moraalia. Ilman sitä ei voi olla mitään todellista valistusta. Ilman sitä ei voi olla mitään todellista vapautta. Ilman sitä ei voi olla mitään todellista tasa-arvoisuutta. Ilman sitä ei voi olla mitään todellista veljeyttä. Ilman sitä ei voi olla mitään todellista edistystä. Ilman sitä ei voi olla mitään todellista rauhaa. Ilman sitä ei voi olla mitään todellista onnellisuutta. Ilman sitä ei voi olla mitään todellista ihmisyyttä. Ilman sitä ei voi olla mitään todellista ihmisyyttä. Ilman sitä ei voi olla mitään todellista ihmisyyttä